

но, ако ты оставишъ насъ, що ще бъде-
ме? „

А онъ повтори треперншкѣмъ твѣя рѣчи:
Сынко . . . сынко . . . Ты майко моя, рече й,
ты си коя-то раздѣлявашъ одного брата отъ
сестра! И двама сукахме твоего млеко; и
двама като ся отхранявахме на руцѣ-те ти
научихмеса отъ тебе да ся любиме; и двама
хиляда пути исповѣдахме единъ другому лю-
бовь-та наша; и сега я отдалечавашъ отъ
мене! Проваждашъ я въ Европа, въ варвар-
ско-то онова мѣсто, гдѣ-то ты не можа да
найдешъ прибѣжище, и я проваждашъ на же-
стокосерды сродницы, които и тебе изоста-
виха! Ще ми кажешъ, ты не имашъ власть
верху нея. Но знай че она е всичко на тѣй-
зи свѣтъ за мене, она е моето богатство, мой
домъ, мой родъ все мой животъ, другяго нико-
го не познавамъ.

Обща стрѣха имаме, общы повивки, общъ
ще бъде и гробъатъ нашъ. Ако она отшествува,
треба да я подаря. Управительатъ ще мя вос-
пре! Межели онъ да мя воспре да ся хварля въ
морето и да я подаря плующъ. Морето не ще
да ми бъде по злосчаство отъ землята. Немогу-